

Dit verhaaltje gaat niet over hem. Maar over zijn moeder.

Indirect, nee, heel direct toch over hem.

En haar gevoel over zijn kwetsbaarheid in deze samenleving.

Niet alleen nu, in Corona-tijd, altijd al.

Want zoals eerder gezegd;

verstandelijk beperkt, autistisch, niet gezond geboren, kind gebleven;

daarvoor gaat deze maatschappij net iets te snel.

Net als voor veel andere kwetsbare mensen.

Beperking, gebrek, anders-zijn, of geen middelen beschikbaar?

Dan sta je al snel aan de zijlijn.

Participatie, aansluiting, meedoen... hoe en waar dan?

Social distance, eenzaamheid op de loer. Niks nieuws.

Maar nu...

Ineens volop aandacht voor kwetsbare groepen...

Voor eenzaamheid.

Wordt er gezwaaid, getekend, gezongen,

zijn er berenjachten, krijttekeningen en kaartenacties.

Want niemand mag toch eenzaam zijn, niet in coronatijd.

Straten worden versierd met vlaggetjes,

Er wordt geklapt en sirenes klinken als serenades.

Ondanks het gevaar dat dreigt,

lijkt het wel koningsdag.

Met een lintjesregen voor zorg en onderwijs,

voor schoonmakers, vakkenvullers en vuilnismannen.

Ineens gezien en gewaardeerd.

Samen met de kwetsbare groepen,

zijn zij nu verworden tot een bron van nationaal "vermaak".

Koningsdag zonder rommelmarkt.

Voor hen die even niets beters te doen hebben nu.

Begrijp me niet verkeerd; “vermaak” in de goede zin van het woord.

Maar toch... ergens voelt het hypocriet; dat zwaaien en paaieren.

Want die zijlijn, daar staan al jaren kwetsbare mensen,

En daar wordt al jaren gezorgd en verzorgd,

Met hart en ziel, uit het zicht van een jachtige maatschappij.

Wat niet, wat niet deert.

Corona deert iedereen. Brengt verbondenheid?

Echt? En voor altijd? Of is het schone schijn?

Schone schijn, die het werkelijke leed verbergt,

Kijk mij eens goed zijn!

Maar straks lonken weer vrijheid, feest en festival,

Daar waar onze kleine land groot in is,

En mens en maatschappij al decennia op teren.

De zijlijn weer beschikbaar voor hen die daar al stonden.

Wordt er naar ze gezwaaid en dag gezegd.

Net als nu, maar dan anders.

Net als toen... ze daar al stonden?

Lieve jongen,

ik zie je staan, ik blijf naast je staan.

Als anderen weer gaan.